

Arrest

nr. 263 845 van 18 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 juli 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 april 2018 in Marokko een aanvraag in voor een visum kort verblijf en kreeg op 11 april 2018 een visum type C uitgereikt door de Nederlandse autoriteiten in Marokko. Zijn paspoort bevat één Schengenreisstempel, aangebracht in België op 6 mei 2018.

1.2. Verzoeker dient op 21 januari 2020 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is zijn in België verblijvende Nederlandse nicht.

1.3. Verweerder neemt op 11 mei 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 wordt niet aangevochten.

1.4. Verzoeker dient op 29 mei 2020 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Nederlandse nicht.

1.5. Verweerder neemt op 18 september 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 wordt niet aangevochten.

1.6. Verzoeker dient op 10 februari 2021 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn Nederlandse nicht.

1.7. Verweerder neemt op 15 juli 2021 beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden samen betekend onder de vorm van een bijlage 20, die thans als eerste wordt bestreden en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.02.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer van drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.02.2021 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn nicht, zijnde S.H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...]

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (VE0539892) op naam van betrokkene, afgeleverd op 13.11.2015 met visumsticker en uit-en inreisstempel waaruit blijkt dat betrokkene Schengen inreisde op 06.05.2018*
- reispaspoort Marokko (ZG04681864) op naam van betrokkene, afgeleverd op 10.08.2020 te Antwerpen*

- ‘certificat administrative’ n°78/CS dd. 06.04.2021 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko samen met zijn nicht woonachtig was in het centrum van Saka: echter, dit attest vermeldt noch een exact adres, noch de nodige data, en er blijkt dan ook niet uit of, en zo ja in welke periode, betrokkene effectief deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in Marokko.*

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 23.12.2014 in België woonachtig is. Voor zover het voorgelegde attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient

opgemerkt te worden dat een eventuele samenwoning onvoldoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat.

- 'certificat de non propriété' n° dd. 31.03.2021 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet geregistreerd staat als eigenaar van een gebouw in Guercif: echter, niet alleen zegt het attest zelf dat het kadastraal register nog in opbouw is en de absolute correctheid van de opzoeking dan ook niet gegarandeerd kan worden, ook zegt het enkel iets over eventuele eigendommen in Guercif én heeft het betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging en kan niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'année 2021' n°811/2021 dd. 25.03.2021 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene in de periode 2016 - 2020 niet beschikte over belastbare inkomsten: echter, er dient met betrekking tot dit attest het volgende opgemerkt te worden:

* wat betreft de jaren 2016 - 2018 (deels, begin mei 2018): gezien uit bijkomende informatie van het administratief dossier blijkt dat niet alle typen inkomsten dienen aangegeven te worden, sluit het voorleggen van dergelijk attest niet uit dat betrokkene toch inkomsten had. Uit bijkomende informatie van het administratief dossier blijkt dat ook het geval was.

* wat betreft de jaren 2018 (deels, vanaf begin mei 2018) - 2020: gezien betrokkene vanaf mei 2018 niet langer in Marokko verbleef, is dit attest wat betreft deze periode niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.01.2016, 05.02.2016, 07.03.2016, 04.04.2016, 09.05.2016, 11.06.2016, 04.07.2016, 01.08.2016, 04.09.2016, 03.10.2016, 08.11.2016, 06.01.2017, 11.0.2017, 03.03.2017, 07.04.2017, 04.05.2017, 08.06.2017, 06.07.2017, 07.09.2017, 04.10.2017, 01.11.2017 en 11.12.2017

- bewijzen stortingen dd. 03.02.2020, 03.03.2020, 15.04.2020, 04.05.2020, 02.06.2020, 01.07.2020, 03.08.2020, 01.09.2020, 30.09.2020, 02.11.2020, 11.01.2021 en 03.02.2021: echter, deze stortingen hebben betrekking op de situatie in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- attest cursus Maatschappelijke Oriëntatie op naam van betrokkene

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode januari - maart 2021

- attest dd. 23.03.2021 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag bij het OCMW te Antwerpen

- attest dd. 16.04.2021 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode 09.03.2021-31.05.2021 geen leefloon of financiële steun ontving vanwege het OCMW te Brasschaat

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 23.12.2014 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Ook in België zijn betrokkene en de referentiepersoon niet op hetzelfde adres woonachtig.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 05.05.2018 toonde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan economische actief te zijn als landbouwer en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in mei 2018 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Marokko voor zijn komst naar Schengen in mei 2018.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat ook niet dat betrokkene op de voorgelegde stortingen aangewezen was om te voorzien in zijn essentiële basislevensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden. Er werd niet aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.05.2020 dat hem op 11.05.2020 via aangetekend schrijven werd toegestuurd. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse nicht op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 21.01.2020 en 18.09.2020, werden geweigerd op 11.05.2020 en op 18.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 10.02.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van

art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

1.8. Eveneens op 15 juli 2021 neemt verweerder een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die de tweede bestreden akte uitmaakt, luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

[...]

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.07.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

0 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

0 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij op 06.05.2018 via Deurne (België) de Schengenzone binnenkwam in het bezit van een visum type C dat hij op 11.04.2018 had ontvangen van de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko, met oog op een familie bezoek in Nederland, met als gastheer/garant, ene M.S. uit Rotterdam. Bij zijn visumaanvraag verklaarde betrokkene en toonde hij aan in Marokko economisch actief te zijn als landbouwer. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko, en diende drie keer na elkaar te Antwerpen een aanvraag gezinshereniging in met zijn sedert 2014 in België verblijvende Nederlandse nicht, op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 21.01.2020 en 18.09.2020, werden geweigerd op 11.05.2020 en op 18.09.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 10.02.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.05.2020 dat hem op 11.05.2020 via aangetekend schrijven werd toegestuurd. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon die in Marokko economisch actief was als landbouwer, waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn nicht en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in

staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat kan worden beschouwd als een enig middel, een schending aan van "de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 2 en 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijkheid bij het nemen van de beslissingen-rechtszekerheid". Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat hij tevens een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 10/02/2021 op basis van art. 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980 nog 2 aanvragen gezinshereniging ingediend op dezelfde grond. Deze werden geweigerd.

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg betreft zijn nicht, voormeld.

Art. 47/2 ° stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging met een ander familielid:

- 1. Ten laste zijn van de referentiepersoon of deel uitmaken van diens gezin*
- 2. De documenten, die als bewijs worden aangevoerd moeten uitgaan van het land van herkomst of oorsprong . Bij gebreke hieraan kan het bewijs geleverd worden met elk passend middel.*

Bij deze aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld, ivm de samenwoonst en de afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon in het land van herkomst:(...)

Verzoeker woont samen met de referentiepersoon, die sedert 23/12/2014 in België woont.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen/ documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 Vw. — verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden.

Inzake is de beslissing (bijlage 20) waartegen huidig beroep mbt tot de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met de referentiepersoon in het land van herkomst, gemotiveerd als volgt:

" voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens volgt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst. Immers uit zijn visumaanvraag dd 05/05/2018 toonden betrokkenen tav de Nederlandse autoriteiten aan economisch actief te zijn als landbouwer en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dan ook niet dat betrokkene op de voorgelegde stortingen aangewezen was om te voorzien in zijn essentiële levensonderhoud ...

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in principe voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15/12/1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging "

Dit betreft voor het overgrote deel een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden. Een ten gronde beoordeling van al de specifieke documenten die verzoeker meedeelde ligt niet voor; noch een motivering waarom deze documenten niet afdoende zouden zijn. De dienstige bewijsstukken die verzoeker meedeelde worden eenvoudig weg niet beoordeeld; zij worden noch als complementair, noch als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ, ook al wordt eventueel het tegendeel beweert.

Op basis van een fragmentarische beoordeling van de meegedeelde documenten kan geen goede beoordeling van de aanvraag gemaakt worden en handelt de gemachtigde van de staatssecretaris derhalve onzorgvuldig en komt hij tot een onredelijk besluit.

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor, minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten.

DVZ stelt in algemene bewoordingen " dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon "

DVZ blijft bij een algemene - niet verder uitgewerkte motivering — zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de door hem meegedeelde documenten onvoldoende waren / of welke documenten hij zou moeten meedelen, die wel voldoen aan de verwachtingen van DVZ.

Uit de meegedeelde stukken volgt nochtans :

1. Dat verzoeker voor zijn vertrek uit Marokko woonachtig was samen met zijn nicht in het centrum van Saka - zie certificaat administratieve dd 06/04/2021

Art 47/1,2° VW stelt : de andere familieleden moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat ze deel uitmaken van zijn gezin ..

De voorwaarden opgelegd bij dit artikel zijn ruim opgesteld.

De Wet legt geen specifieke voorwaarden op noch ivm de duur noch ivm het juiste tijdstip; de specifieke periode waarvoor de deel uitmaking van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst moet bewezen worden.

Door in haar motivering te stellen " dat het de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat " voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris een voorwaarde toe aan de wet die er niet uit blijkt en die derhalve niet kon gekend zijn door de rechtszoekende.

De gemachtigde van de staatssecretaris gaat zijn bevoegdheid te buiten. Minstens had hij aan de rechtszoekende op voorhand en ten tijde van de aanvraag meer duidelijke richtlijnen moeten meegeven over de wijze waarop de Wet ging geïnterpreteerd worden.

Nu stelt hij de rechtszoekende voor een voldongen feit.

De rechtszoekende, in casu verzoeker en de Unieburger, moeten kunnen vertrouwen op een standvastig bestuur.

De principes van de zorgvuldigheid, de redelijkheid en de rechtszekerheid zijn geschonden.

2. De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt dat verzoeker bij zijn visumaanvraag dd 05/05/2018 tav de Nederlandse autoriteiten meegedeeld heeft dat hij economisch actief was landbouwer.

De documenten waarop de gemachtigde van de Staatssecretaris zich steunt worden echter niet meegedeeld. Deze stukken maken geen uit van het tegensprekelijk debat ; zodat verzoeker niet in staat is om de beoordeling van de Staatssecretaris op haar merites te beoordelen.

Door deze niet — mededeling van de documenten waarop de gemachtigde van de Staatssecretaris zich steunt , is de beslissing waartegen huidig beroep behept met een gebrek en derhalve onzorgvuldig genomen.

Het is niet omdat verzoeker tav een instantie zou melden , in het kader van een andere procedure dan de onderhavige gezinshereniging - dat hij economisch actief is als landbouwer dat hij ook ten tijde, of voorafgaand, aan het vertrek uit zijn land van herkomst om de Unieburger te vervoegen in staat was om te voorzien in zijn essentiële levensbehoeften.

Dit kan niet vermoed worden tegen de officiële stukken in, die uitgaan van de officiële overheid van het land van herkomst en die meegedeeld werden : oa het certificat de non propriété dd 31/03/2021 en de attestation de revenu global dd 25/03/2021 voor de jaren 2016-2018 en 2018-2020.

Dit middel is gegrond.

Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd immers uitgevaardigd om reden dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker werd afgewezen en de AI van verzoeker als gevolg van deze beslissing moest ingetrokken worden.

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en zeker om geen termijn voor vertrek toe te staan.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden. Verzoeker heeft inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfsplaats meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van de bestaande procedures.

In haar opeenvolgende afwijzende beslissingen, stelde de overheid immers steeds dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoeker heeft als gevolg daarvan steeds gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop van zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten / bewijzen zou meedelen.

Om reden dat DVZ vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen , wordt aan de rechtszoekende telkens hoop gegeven en worden zij er als het ware toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken , waarvan DVZ op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvra(a)gen.

Het komt de rechtszoekende uiteraard wel ten goede dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvragen bijkomend te motiveren.

Doch er is geen misbruik van recht te weerhouden in hoofde van verzoeker. Misbruik van recht moet immers inhouden dat men een recht of een bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit is bedoeld, ofwel om een ander te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt.

Verzoeker diende de aanvragen in, uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van art. 47/1,2°. Zijn handelen is niet onrechtmatig; schade wordt niet aangetoond.

De beslissing om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van enige termijn is ondeugdelijk gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond.

MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexies

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat :

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan. Bij bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum 15/07/2021, en ter kennis gebracht met aangetekend schrijven dd 16/07/2021, werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat het, zoals hierboven gesteld, werd afgeleverd op basis van de beslissing (bijlage 20) van zelfde datum , die echter behept is met een gebrek in de formele motivering en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om reden zoals hierboven vermeld.

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

Het inreisverbod is gemotiveerd al volgt :

" Betrokkene misbruikt de procedure van art 4 7/2 van de wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in" Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoeker niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik zou verweten worden; laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan.

Indien DVZ misbruik van procedure inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen - waaruit het misbruik bestaat

- de schade die werd toegebracht

Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker " de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in", kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden.

Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met " via een andere weg ... tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in "

Verzoeker maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet hem biedt en hij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning ; Zijn handelen is enkel en alleen daarop gericht; ook bij de zoveelste aanvraag. Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen; zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen.

Ivm het ingeroepen "misbruik van recht" is de beslissing onzorgvuldig en onredelijk gemotiveerd

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM. Hij woont samen met zijn schoonbroer, van wie hij afhankelijk is. De afhankelijkheidsrelatie is voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofde van verzoeker.

Het is bovendien niet - proportioneel om voor het inreisverbod een termijn van 3 jaar op te leggen.

Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde;

Hij zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of in Spanje verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar.

Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoeker; oa de scheiding van zijn familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM - ; de moeilijke situatie waarin hij , als alleenstaande zonder inkomsten - in Marokko te recht komt — art 3 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond."

Wat betreft de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20)

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de

Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf wordt, onder verwijzing naar artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt wel degelijk concreet en ten gronde ingegaan op de door hem overgemaakte bewijsstukken en aangegeven waarom deze niet volstaan. Verzoeker splitst trouwens de motivering voor elk stuk breed op in zijn verzoekschrift. Hij kan dan ook niet dienstig opwerpen dat de “*dienstige bewijsstukken*” die hij heeft meegedeeld “*eenvoudig niet beoordeeld*” worden. Losstaand van de vaststelling dat in casu werd ingegaan op de elementen die verzoekers zaak kenmerken, is het zo dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De overtuiging van verzoeker dat de gegeven motivering in elke zaak zou kunnen worden overgenomen – wat niet strookt met de concrete motivering inzake de door hem overgemaakte stukken – volstaat niet om een schending van de formele motiveringsplicht aan te tonen. Ook wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten wordt concreet gemotiveerd. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat verzoekers legaal verblijf is verstreken. Er wordt ook gemotiveerd in het licht van de elementen die zijn vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek, wordt verwezen naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit risico wordt vastgesteld aan de hand van twee situaties, met name dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden en dat hij onmiddellijk na een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Deze twee situaties worden nader toegelicht. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bijlage 20 niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bijlage 20, die hij inhoudelijk bekritiseert, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.5. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’, kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yuning Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

2.6. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogen. Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – dient te blijken dat verzoeker in het land van herkomst op deze geldsommen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

2.7. Naast documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst, mag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.8. Verweerder betreft in zijn beoordeling de gegevens zoals ze blijken uit een aanvraag voor een visum kort verblijf, ingediend door verzoeker in Marokko en toegekend door de Nederlandse autoriteiten. Verweerder is meer bepaald van oordeel: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 05.05.2018 toonde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan economische actief te zijn als landbouwer en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in mei 2018 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Marokko voor zijn komst naar Schengen in mei 2018.”* Het is via dit prisma dat verweerder de bewijsstukken bekijkt van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoeker toen hij nog in Marokko vertoefde alsook de bewijsstukken inzake verzoekers onvermogen. Verzoeker kan niet claimen onvermogen en afhankelijk te zijn geweest van geldstortingen van de referentiepersoon om in Marokko in zijn levensonderhoud te voorzien, aangezien

hij om een visum kort verblijf te verkrijgen van de Nederlandse autoriteiten succesvol had aangebracht economisch actief te zijn als landbouwer en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken.

2.9. Verzoeker betoogt tevergeefs dat de omstandigheid dat hij bij zijn visumaanvraag heeft vermeld dat hij economisch actief is als landbouwer, nog geen bewijs vormt van het feit dat hij voordat hij naar België afreisde, in staat was om te voorzien in zijn essentiële levensbehoeftes. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden niet te hebben kunnen voorzien in zijn essentiële levensbehoeftes voor zijn vertrek uit Marokko, wanneer hij ten overstaan van de Nederlandse autoriteiten kort voor zijn vertrek uit Marokko heeft aangegeven economisch actief te zijn als landbouwer en te beschikken over de nodige bestaansmiddelen, waardoor een visum kort verblijf verkreeg. Dit alles is nu eenmaal moeilijk verenigbaar. Als verzoeker van oordeel was dat zijn werkzaamheden als landbouwer onvoldoende bestaansmiddelen genereren om in zijn levensonderhoud te voorzien, stond het hem vrij hierover open kaart te spelen tegen verweerder en uiteen te zetten waarom dit toch niet wijst op een financiële onafhankelijkheid van de referentiepersoon. Aangezien verzoeker er evenwel voor opteerde om helemaal niets te vermelden over zijn economische activiteit in het herkomstland, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder hierover valt en van oordeel is dat een voorgehouden afhankelijkheid van geldsommen van de referentiepersoon om in het levensonderhoud te voorzien, niet rijmt met de gegevens van verzoekers Schengenvisumaanvraag.

2.10. De Raad ziet verder niet in waarom verweerder niet zou kunnen volstaan met te verwijzen naar de gegevens van deze visumaanvraag. Deze visumaanvraag bevindt zich in het administratief dossier, waarbij het verzoeker vrijstond inzage in het dossier te vragen bij verweerder, dan wel bij de Raad zodat hij de motivering van verweerder “*op haar merites*” kon beoordelen. Er blijkt niet dat verzoeker van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Alleszins is het zo dat verzoeker – die ook niet onwetend kan zijn over zijn eigen verklaringen aan de Nederlandse autoriteiten en de door hemzelf overgemaakte bewijstukken ter ondersteuning van deze visumaanvraag – niet betwist dat hij heeft verklaard dat hij in Marokko economisch actief is als landbouwer.

2.11. Daar komt nog bij dat verzoeker de beoordeling van verweerder van de “*officiële stukken [...] certificat de non propriété dd 31/03/2021 en de attestation de revenu global dd 25/03/2021 voor de jaren 2016-2018 en 2018-2020*” die hij heeft aangebracht ten bewijze van zijn onvermogen, ook niet aan het wankelen brengt. Immers heeft verweerder aangegeven waarom deze stukken niet kunnen worden weerhouden. Wat betreft het “*certificat de non propriété*” werd gesteld dat het attest zelf stelt dat het kadastraal register nog in opbouw is en de absolute correctheid van de opzoeking niet kan worden gegarandeerd, dat het attest enkel iets zegt over eventuele eigendommen in Guercif en dat het attest betrekking heeft op de situatie na het vertrek van verzoeker uit Marokko zodat dit niet relevant is. Wat betreft het “*attestation de revenu global*” wordt aangegeven dat uit bijkomende gegevens blijkt dat niet alle typen inkomsten dienen te worden aangegeven, zodat het voorleggen van een dergelijk attest niet uitsluit dat verzoeker toch inkomsten had, wat ook blijkt uit het administratief dossier (in het licht van de bovenvermelde visumaanvraag), en dat verzoeker sinds mei 2018 niet langer in Marokko verbleef zodat het attest vanaf deze periode niet relevant is. Verzoeker gaat helemaal niet in op deze overwegingen waardoor ze overeind blijven.

2.12. Wat betreft het “*certificat administrative n°78/CS*” van 6 april 2021, waaruit zou moeten blijken dat verzoeker en zijn nicht samenwoonden in Marokko, werd in de beslissing tot weigering van verblijf aangegeven dat dit attest “*noch een exact adres, noch de nodige data*” vermeldt, zodat niet blijkt of, en zo ja in welke periode, verzoeker daadwerkelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Door erop te wijzen dat verweerder niet zou mogen eisen dat de gezamenlijke vestiging de verblijfsaanvraag direct voorafgaat, brengt verzoeker de overweging niet aan het wankelen dat het attest geen exact adres vermeldt en dat dus niet blijkt of hij überhaupt – hetzij direct voorafgaand aan de verblijfsaanvraag hetzij voorheen – in Marokko daadwerkelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekers kritiek dat verweerder een voorwaarde aan de wet toevoegt door te eisen dat de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon in het land van origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat, kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf.

2.13. De bijlage 19ter die werd opgesteld op 10 februari 2021 vermeldt dat verzoeker binnen de drie maanden het bewijs moet leveren ten laste te zijn van de Unieburger in het herkomstland of er deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. Indien er in hoofde van verzoeker onduidelijkheid bestond over het te leveren bewijs, stond het hem vrij om verweerder om bijkomende inlichtingen te verzoeken. Er blijkt niet dat verzoeker zulks heeft gedaan.

2.14. Gelet op bovenstaande, toont verzoeker niet aan dat de door verweerder gedane afwegingen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn of strijdig zijn met de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. Zijn overtuiging dat de beslissing tot weigering van verblijf een fragmentarische beoordeling bevat van de door hem neergelegde stukken en dat de motivering niet deugt en niet voldoende is uitgewerkt, kan de beslissing tot weigering van verblijf niet aan het wankelen brengen. De Raad ziet ook niet in hoe een “*complementaire*” beoordeling van afzonderlijk niet weerhouden stukken, in hun geheel beoordeeld, tot een positief resultaat kan leiden.

2.15. Voor wat betreft het in de bijlage 20 geïncorporeerde bevel om het grondgebied te verlaten, betwist verzoeker niet dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan hem een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. Verzoeker stelt dat de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, tevens de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met zich meebrengt, doch hierboven is gebleken dat hij de onwettigheid van de eerstgenoemde beslissing niet heeft aangetoond. Van een eventuele volgvernietiging kan derhalve geen sprake zijn. Wel betwist verzoeker zich te bevinden de situatie van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan wordt vastgesteld dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Verzoeker stelt dat hij geenszins de intentie heeft om onder te duiken en dat hij, integendeel, zijn verblijf wenst te regulariseren. Hij betoogt dat verweerder hem, bij de voorgaande weigeringsbeslissingen, hoop gaf dat zijn verblijf alsnog kon worden geregulariseerd als hij bijkomende stukken zou overmaken, zodat hij werd aangemoedigd om meerdere verblijfsaanvragen te initiëren. Hij stelt dat dergelijk handelen geenszins kan worden aangemerkt als een misbruik van de procedure.

2.16. De Raad wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een lijst van objectieve criteria bevat voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*). Uit het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van twee objectieve criteria zoals deze zijn voorzien in artikel 1, §2, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet. Artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet houdt onder meer in dat de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Concreet wordt gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 mei 2020. Verzoeker betwist deze vaststelling niet. De toepassing van artikel 1, §2, 4° van de Vreemdelingenwet volstaat op zich reeds om de beslissing te schragen van het niet toekennen van een uitvoeringstermijn voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Het houdt in dat zelfs indien de kritiek van verzoeker op de toepassing van artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet gegrond zou zijn, dit geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad gaat er dan ook niet op in.

2.17. Verzoeker gaat ten slotte niet in op de overwegingen in het bevel om het grondgebied te verlaten die getuigen van een onderzoek van de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze overwegingen blijven derhalve overeind.

2.18. Gelet op wat voorafgaat, blijft de bijlage 20 overeind.

Wat betreft de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod

2.19. Wat betreft de draagwijdte van de formele motiveringsplicht, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.2. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing een juridische en feitelijke motivering

bevat. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Indien verweerder vaststelt dat verzoeker ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en/of van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet – wat reeds werd vastgesteld in de bevelscomponent van de eerste bestreden akte – rust op hem de verplichting om een inreisverbod op te leggen (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Verder bevat het inreisverbod duidelijk motieven aangaande de duurtijd ervan. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven, die hij inhoudelijk bekritiseert. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.20. Wat betreft de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.3.

2.21. Verzoeker kan niet dienstig opwerpen dat het inreisverbod moet worden vernietigd als accessorium van de bijlage 20 die ook wordt vernietigd. Hierboven is immers gebleken dat de bijlage 20 overeind blijft. Van een eventuele volgvernietiging kan derhalve ook hier geen sprake zijn

2.22. Het bestreden inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, eerste lid en tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.

2.23. Voor wat betreft de beslissing om de duur van het inreisverbod op drie jaar te bepalen, baseert verweerder deze op de volgende elementen:

- Verzoeker kwam via België op 6 mei 2018 de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C, afgegeven op 11 april 2018 door de Nederlandse autoriteiten, met het oog op een familiebezoek in Nederland aan ene M.S., waarbij hij voor de visumaanvraag verklaarde economisch actief te zijn als landbouwer. Verzoeker keerde nadien niet meer terug naar Marokko.

- Verzoeker diende drie keer “na elkaar” een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Nederlandse nicht. De eerste twee aanvragen, ingediend op 21 januari 2020 en 29 mei 2020 (in de beslissing verkeerdelijk aangegeven als 18 september 2020), werden geweigerd op 11 mei 2020 en 18 september 2020. Deze weigeringen werden telkens aan verzoeker betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 10 februari 2021 een derde aanvraag in tot gezinshereniging met dezelfde referentiepersoon. Verzoeker misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van deze wet in.

- Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 mei 2020 dat hem werd betekend. Verzoeker heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd, terwijl hij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Seforbrochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (BS 16 juni 2011).

- Verzoeker is een gezonde volwassen persoon, die in Marokko actief was als landbouwer, van wie mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn nicht en ondanks het preciaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij hier niet toe in staat zou zijn.

- Er zijn geen minderjarige kinderen in België.

- Er is geen aangetoonde medische problematiek in hoofde van verzoeker.

Verweerder concludeert: *“Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er*

specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2.24. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers betoog dat de motivering van het inreisverbod zeer vaag is, gestoeld is op een zeer selectieve lezing van deze beslissing. Verzoeker verwijst naar het motief *“betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de wet van 15/12/1989 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van deze wet in”* doch de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is duidelijk ruimer gemotiveerd dan dat. Alleszins wijst de Raad er m.b.t. het voormeld motief op dat het betoog van verzoeker dat hij slechts gebruik wenst te maken van de mogelijkheden die de wet hem biedt, geen afbreuk doet aan het gegeven dat hij binnen een tijdsbestek van dertien maanden drie verblijfsaanvragen heeft ingediend, telkens in functie van dezelfde referentiepersoon, die telkens zijn uitgedraaid op negatieve beslissingen, waarbij de eerste twee beslissingen niet werden aangevochten. Verzoeker toont niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld door op grond van deze omstandigheid, samen genomen met de andere vermelde omstandigheden, een duurtijd van drie jaar voor het inreisverbod te voorzien. Waar verzoeker benadrukt dat hij geen gevaar voor de openbare orde betekent, benadrukt de Raad dat het bestreden inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Hierin wordt niet verwezen naar een gevaar voor de openbare orde. Ook de herhaaldelijke verblijfsaanvragen, waaraan verweerder een misbruik van de procedure vervat in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet koppelt, kaderen in de toepassing van deze wetsbepaling en werden niet aangewend om een inreisverbod op te leggen om redenen van openbare orde.

2.25. Waar verzoeker zich beroept op artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat in het inreisverbod het volgende kan worden gelezen: *“Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon die in Marokko economisch actief was als landbouwer, waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn nicht en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”* Zoals hierboven reeds is gebleken, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat niet afdoende is bewezen dat verzoeker, in het land van herkomst en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag, ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin. Ook het EHRM vereist dat er voor meerderjarige familieleden zoals in casu bijkomende afhankelijkheidsfactoren voorhanden zijn, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoeker toont geen dergelijke afhankelijkheidsfactoren aan. Het eenvoudig betoog van verzoeker dat hij samenwoont met zijn schoonbroer en van hem afhankelijk is – de Raad neemt aan dat verzoeker doelt op zijn nicht – volstaat dan ook niet om het inreisverbod aan het wankelen te brengen. Ook de niet nader gespecificeerde verwijzing naar *“familieleden die in België en/of in Spanje verblijven”*, volstaat niet om een beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.

2.26 Het uiterst summiere betoog ten slotte betreffende *“de moeilijke situatie waarin hij, als alleenstaande zonder inkomsten – in Marokko te recht komt – art. 3 EVRM”* kan bezwaarlijk volstaan om een schending van laatstgenoemde verdragsbepaling te weerhouden.

2.27. Gelet op bovenstaande, blijft de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar overeind.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA